

ZOMERAVONDONTMOETINGEN OP DE AGNIETENBERG

Wat zou Thomas er van zeggen.....

ZATERDAG 7 JULI 2007

TEKST: GERT VAN KLINKEN, docent kerkgeschiedenis
Kampen

Open staan voor de ander en eenvoud bij Thomas a Kempis

Deze zomeravondontmoeting speelt zich af op een contemplatieve plek, waar eens Thomas a Kempis woonde en werkte. Contemplatief is niet hetzelfde als romantisch en zoetsappig. Integendeel. Kijken wij hier naar deze ge-egaliseerde zandhoogte en stellen wij ons voor hoe de broeders des gemenen levens hier als het ware uit het niets een bestaan moesten opbouwen, dan is de eerste associatie er een van hard werk.

Daarop volgt meteen, net als bij Prediker, een impressie van het einde van al die inspanning. Lange rijen graven. De menselijke eindigheid is hier als het ware voelbaar. En tenslotte is er dan de rust die overblijft, de rust die te beluisteren valt in de wind in deze bomen en die voor Thomas verbonden is met de omgang met God. Er is iets noordelijks in deze dingen, iets ingetogens, dat vanuit het herfstij der Middeleeuwen reeds tendeert naar de burgerlijke strengheid in de Lage Landen van daarna: een leven van werk en eenvoud. Niet van uitbundigheid, wél van van bewust aanvaarde praktische verantwoordelijkheid in een eindig bestaan.

Hoe lopen hier de lijnen? Leggen we die vraag voor aan Thomas a Kempis, dan blijkt uit diens Navolging van Christus een duidelijke preoccupatie met God als doel van al ons streven. Doet dat aan het leven niet tekort?

Kernbegrip voor Thomas is de eenvoud. Dat houdt inderdaad een element van afsluiting in, van concentratie op waar het werkelijk om gaat. Een voorbeeld van de zaken waar Thomas afstand van houdt is de wetenschap. Vreemd, voor een persoon met zo'n helder verstand. Het wezenlijke is voor hem echter niet te vinden in het briljante of uitzonderlijke, maar in het gewone:

"Liever wil ik een waar berouw kennen, dan de wetenschappelijke definitie daarvan kennen."

Eenvoud dus, en transparantie. Dat wij mogen weten wie wij zijn, onopgesmukt. Maar zelfs om kennis, of om het filosofische doel van zelfkennis, gaat het Thomas in laatste instantie niet. Eenvoud schept voor alles ruimte. Ruimte om elkaar te ontmoeten als reizigers op dezelfde weg, ruimte bovenal om in de stilte open te staan voor de nabijheid van God.

Mogen wij die ruimte ook nu ervaren.

Moge het ons de innerlijke rust geven om de weg ook verder te gaan, als reisgenoten, werkzaam, in alle eenvoud.

